

ΤΟ ΠΟΥΡΓΚΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

*Όπως ύποσκεθίσαμε στο περασμένο φύλλο, από σήμε, α καθιερώνουμε τη σελίδα αυτή αποκλειστικά για τους νέους τους πρωτόβγαλτους. Η σελίδα αυτή θα είναι, να ποδήμε, ένας σταθμός μεταξύ καλαθιού και «Νουμά», τὸ Πουργκατόριο, πού θα μπαίνουν όσοι νέοι θάχουνε κάτι να πούν και πού σίγουρα θά πούνε κάτι περισσότερο μιὰ μέρα.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠ' ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ ΜΟΥ

I

Τῆς καρδιάς μου τὰ φύλλα μὴ γυρίζεις καλέ μου.
Μὴ τὸ μυστήριό τ' ἀρρητο θελήσεις νὰ νιώσεις.

Κοίταξε γύρω σου. Ἡ χαρά, τὸ γέλιο σὲ καρτε-
ρᾶτε, σὰν πιστὸ σὺντροφο θεωρώντας σε. Πήγανε,
καὶ ἀφησ' ἐμέεα.

Μονάχη, τὸ ποτήρι τοῦ Πόνου θὰ ρουφήξω. Δὲς
τὸ ἀφρισμένο, πὼς εἶναι μπροστά μου. Τὸ φέρνω στὰ
χεῖλα.

Μὰ... δὲν μπορῶ... δὲν μπορῶ...

Μοῦ ξεφεύγει ἀπ' τὰ χέρια...

II

Ἔπεσε τὸ ποτήρι στὴ γῆ. Μὴ σκύψεις.

Ἄσε το.

Χάθηκε τόδαρὸ τὸ μολόβι πού τὴν καρδιά μου πλά-
κωνε. Λεύτερη, θὰ τρυγήσω μαζί σου, Πανάκριδε,
ἀπ' τῆς χαρᾶς τὸ ἀμπέλι.

Οὐράνια, γλίσσα στὴν ψυχὴ μου νιώθω.

Ἐναν καινούργιο κόσμιο στὰ μάτια σου βλέπω. Ὁ-
χι. Κόσμος δὲν εἶναι. Ἐκκλησιά. Κεῖ τὸ βωμὸ τῆς Ἀ-
γάπης θὰ στήσω. Καὶ γονατίζοντας, τῆς Λατρείας
τὰ δῶρα ταπεινά θὰ προσφέρω...

III

Μὴ μοῦ μιλήσεις. Κοιμοῦμαι. Δὲν κοιμοῦμαι. Μόνο
τὰ βλέφαρα κλειστά, Ὁρθάνοιχτα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς
μόν.

—Καὶ βλέπω... Νὰ σε στὸ γραφεῖό σου κάθισμέ-
νος. Δὲ γράφεις. Τὰ γλυκά σου τὰ μάτια στὸ ἄπειρο
στιλώνεις.

Μὴν κοιτάξεις ἄλλοῦ. Πόσο ὁμορφος εἶσαι!

Ἡ σκέψη σου κάπου φτερουγίζει. Σὲ μένα; Ὡ,
ὑπέρογη εὐτυχία.

Νὰ, τὰ χεῖλιά σου κινοῦνται. Κάτι ὄραμα ξεφεύ-
γει. Συμφορά μου. Τὸ δικό μου δὲν εἶναι...

Κλείσε τὰ μάτια, ψυχὴ μου!...

10)10)21.

Νέλης Πένος

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1

Ψηλὸ πλατάνι τῆς αἰλῆς, περήφανο σὰν τ' ἄλλα,
σὰν τὰ γυρτά καὶ φουντωτὰ πλατάνια τῆς πλαγιάς,
ἐδῶ νὰ πίνεις σοῦ εἶτανε τῆς Ἀνοιξῆς τὴ στάλα,
καὶ τὴ ζωὴ νὰ χαίρεσαι στὸ χῶμα μιᾶς βραγιάς.

—Ἔτσι ὁ καιρὸς δὲν εἶτανε σὺν ἤσκιος νὰ περάσει,
σὰ μέρα πού βασιλεψε στὸ χῶμα τὸ γλαυκὸ,
μὰ ἀπὸ μιὰ δύση στὰ νερά, καὶ ἀπ' τὴ βοῆ στὰ δάση,
θαρρεῖς, καὶ κάτι ἀπάνω σου πλανεῖται μαγικό.

2

Ξαίρω τοὺς ὄχτους, φεῖ αἰγές, τῆς Ροδιελῆς τὴ μερα,
καὶ τίς λιγότερες βραδιές, θλαμμένα δειλινά-
μὲς στὴ γαλήνη τῆς ζωῆς, ἀκούω βαθιὰ ἀπὸ πέρα
χοροὺς μὲ τὸ γλυκόλαλο τραγοῦδι τοῦ ζουρνᾶ.

Σὰν πλάνη, καὶ σὰν ὄνειρο, σὰν ἦχος νὰ γροικέται
ἀργῆς κμπάνας χωριατῆς ἀγροτικῆ βραδιῆς,
σὰ νὰ μοῦ λέει κάτι κρυφὸ πού δὲν ἀλησιμονιέται
χαρὲς πολιές πού πέρασαν γιὰ πάντα τοῦ χωριοῦ.

3

Καιθάρθω στῆς θαμπῆς αὐγῆς, θὰ πάρω, τὴ γαλήνη
κάτω ἀπ' τὰ δέντρα τὰ ψηλά τὸ δρόμο τὸ στερνο-
θὰ πέφτει ἡ στάλα τῆς δροσιᾶς στὸ φύλλο καὶ θὰ σβήνει
ἀχνό, τὸ ἀστέρι τὸ στερνό, ψηλά στὸν οὐρανό.

Αὐγὴ Ἀνοιξιάτικη, γλυκεῖα, πλατιάς ζωῆς ὑπάντρα:
ὁ δρόμος σου—πὼς νὰν τὸ πῶ—πλανεῖται μακρινός.
κάτω ἀπ' τὰ φύλλα τῆς ἱτιάς, σ' ἐνός βοσκοῦ τὴ μάντρα
νὰ λιγοστεύει ἄς εἶτανε κι ὁ δρόμος ὁ στερνός.

Νιχόρι.

Ἄντριεας Ἀλειράς